

skal gøre. Det eneste, vi siger, er, at vi tager alle kommuner under ét – det er jo rammen – og så leverer vi hver eneste krone, som de nye initiativer, som Folketinget har besluttet, eller som regeringen har opfordret til, koster. Vi leverer pengene.

Problemet er selvfølgelig – det har hr. Ole Glahn jo ret i – at det kommunale landskab er broget, og at der derfor er kommuner, der uanset hvad kan mangle penge. Men så er sandheden, at andre kommuner har fået for mange, og årsagen til, at vi kan enes ved kommuneforhandlinger, er jo, at vi kommer frem til, at der mangler nogle penge. Efter de sidste forhandlinger manglede der ud over bloktilskuddet på godt 40 mia. kr. 11 mia. kr. til primærkommunerne, og dem betalte statskassen, underforstået: Hvis vi er enige om udgiftsniveauet, betaler statskassen også det, der mangler, her altså 11 mia. kr. Men de er selvfølgelig fordelt efter en fordelingsnøgle, der ikke nødvendigvis tager hensyn til de problemer, man måtte have i den enkelte kommune.

Problemet er for så vidt uløseligt, for det er jo sådan set prisen for, at vi ikke blander os i den enkelte kommunes dispositioner, men giver det til det kommunale fællesskab og forventer, at der er et sådant kollegialt sammenhold, at de kommuner, der godt ved, at de måske får lidt for meget, reducerer lidt eller undlader at lade udgifterne stige, så andre kommuner får muligheden for at hæve deres udgiftsniveau og dermed også deres skattniveau til det nødvendige. Retfærdigheden ville jo være modsatrettet, hvis det var finansministeren eller regeringen, der bestemte for hver eneste kommune. Det ville selvfølgelig være lettere, hvis vi for hver enkelt af de 98 kommuner bestemte specifikt, hvilket udgiftsniveau kommunen måtte have, og hvor mange penge de skulle have i forbindelse med ny lovgivning, men det ønsker hverken hr. Ole Glahn eller regeringen.

Man kan sige, at det at afstå fra at blande sig i den enkelte kommunes forhold, men se kommunerne under et, indebærer, at der altid vil være en uretfærdighed indbygget på fordelingsområdet. Men holdningen i KL har altid været, at man for så vidt ønsker at opretholde den uretfærdighed, hvis det er prisen for, at vi ikke blander os i den enkelte kommunes dispositioner. Man ved godt, at det sådan set er prisen for rammestyring, og det synes jeg bare man skal erkende og sige ligeud. Hvis kommunerne ønsker mindre rammestyring, kan vi godt fjerne en del

af denne – i gåseøjne – uretfærdighed, men det tror jeg ikke de ønsker.

Til hr. Ole Sohn vil jeg godt sige, at hvis man ser på tallene, er der altså et stigende serviceniveau, og der er også flere offentligt ansatte, ikke på statens område, men i kommunerne. Når tallene ser ud som de gør, skyldes det, at også faldet i antallet af værnepligtige som følge af forsvarsaftalen indgår i det faldende antal beskæftigede. Det faldende antal aktiverede berører også antallet af offentligt ansatte, fordi de aktiverede indgår i statistikken som offentligt ansatte, så når antallet af aktiverede falder, falder den offentlige beskæftigelse også. Men hele stigningen ligger altså i kommuner og amter.

KL 15.15

Så må jeg sige til fru Line Barfod, at jeg ikke forstår, at der skulle være skåret ned. Hvis vi tager de sidste tal, som viser, hvordan virkeligheden er ude i kommunerne, og ser på normeringerne, hvad er der så forkert ved, at der i dag er færre børn pr. voksen i børnehaverne end dengang, der sad en regering, som var støttet af fru Line Barfod? Hvad negativt er der i det? Der er jo sket det, at der er større normeringer nu, end da vi havde den regering, fru Line Barfod støttede, så hvad er det, der er negativt? Det kan selvfølgelig kun være, at der er færre børn pr. voksen, men er det negativt?

Jeg vil sige, at det kan da godt være positivt, hvis man ser det fra en anden side. Hvis man er glad for børn, er det selvfølgelig ærgerligt, at der ikke er så mange pr. voksen, og det synspunkt kan jeg også godt forstå. Hvis det er fru Line Barfods synspunkt, forstår jeg det godt, men det er mærkeligt, at det, at der er færre børn pr. voksen, skulle være nedskæringer. Når vi ser på de aldersintegrerede pasningsordninger, er der også her tale om færre børn pr. voksen, og når vi ser på fritidshjemmene, er der også her færre børn pr. voksen.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så når finansministeren ikke at svare flere i denne omgang.

Finansministeren (Thor Pedersen):
Nej, for der er færre minutter.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Tiden er udløbet, men der er et par korte bemærkninger, og den første korte bemærkning er fra fru Pia Gjellerup.